

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Válkové a soudců JUDr. Ivety Hendrychové a Mgr. Marcela Klimši ve věci

žalobkyně: **N. T. T. L.**, narozená dne „X“
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-41601-4/SO-2022 ze dne 16. března 2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-41601-4/SO-2022 ze dne 16. března 2022 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení ve výši 15 306,50 Kč, k rukám Mgr. Vratislava Polky, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-41601-4/SO-2022 ze dne 16. března 2022, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytového správního řízení Ústecký kraj (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. OAM-40862-21/DP-2020 ze dne 12. 1. 2021, jímž byla zamítnuta její žádost o prodloužení platnosti povolení k Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

dlouhodobému pobytu a platnost povolení nebyla dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců prodloužena.

2. Žalobkyně má za to, že žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobkyně nesouhlasí s důvodem, podle kterého byla zamítnuta její žádost. Domnívá se, že předložení nepravého potvrzení o studiu není samo o sobě obcházením zákona ve smyslu § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců, neboť k tomuto slouží jiná zákonná ustanovení, ale dané ustanovení se týká převážně účelových sňatků a účelových prohlášení otcovství, nikoliv předložení nepravdivých informací.
3. Žalobkyně dále namítla, že žalovaná způsobila nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když dostatečně neposoudila přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobkyně v tomto odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-37, rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud vymezil hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, a to zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. K posuzování rozsahu narušení rodinného života žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS č. j. 8 As 68/2012-47 ze dne 6. 8. 2013.
4. Žalobkyně zdůraznila, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v ČR svého otce N. D. H., nar. „X“, svoji matku D. T. H., nar. „X“ a svého bratra N. D. A. T., nar. „X“, kdy všichni mají povolen dlouhodobý pobyt a žijí ve společné domácnosti. Žalobkyně žije na území ČR již tři roky, kdy zde v současnosti studuje na Gymnáziu v Dubí. Otec celou rodinu živí a tedy celá rodina je zde ukotvena. Správní orgány podle žalobkyně ve svých rozhodnutích nijak nezhodnotily, jaký bude mít zamítnutí žádosti fatální dopad do života nezletilého bratra, který má se svou sestrou skvělý vztah.
5. S ohledem na vše výše uvedené žalobkyně navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k novému projednání.
6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že odkázala především na své rozhodnutí, neboť žalobkyně zopakovala své námitky uvedené v odvolání. Žalovaná zopakovala část odůvodnění svého rozhodnutí, týkající se zamítacího důvodu žádosti, kdy k namítané nesprávné aplikaci § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců uvedla, že v daném ustanovení jde o výčet demonstrativní, a nikoliv taxativní. Připustila však, že správní orgán prvního stupně mohl při zamítnutí žádosti postupovat též podle § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nicméně připomněla, že i v tomto případě je zkoumána přiměřenost dopadl rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

v posuzované věci nešlo pouze o předložení falzifikátu, ale též o následné vědomé uvádění nepravdivých informací s úmyslem v tomto uvádění nepravdivých informací pokračovat.

7. K námitce ohledně nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně odkázala žalovaná též na své rozhodnutí s tím, že zopakovala, že žalobkyně má možnost studovat na území domovského státu, kde ji mohou finančně podporovat rodiče, žalobkyně již není dítětem, je zdravá, má možnost se zapojit do pracovního procesu, rodinu má možnost vidat na základě krátkodobých víz, stejně tak ji rodina může ve Vietnamu navštěvovat, případně ji do domovského státu následovat. Žalovaná rovněž poukázala na nedostatečné vazby žalobkyně v České republice a její relativně krátkodobý pobyt zde. Pokud jde o dopady rozhodnutí do života ostatních rodinných příslušníků žalobkyně, uvedla žalovaná, že na pobytovém oprávnění žalobkyně není žádný její rodinný příslušník závislý a nemá zde povolen trvalý pobyt.
8. Vzhledem k tomu žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 12. 11. 2020 žalobkyně podala Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití rodiny. K žádosti doložila cestovní doklad, smlouvu o nájmu, pojištění včetně potvrzení o úhradě, potvrzení o studiu.
10. Z odůvodnění rozhodnutí žalované vyplývá, že Ministerstvo vnitra na základě sdělení Obchodní akademie a jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky (v Ústí nad Labem) zjistilo, že potvrzení o studiu, předložené žalobkyní s žádostí, je falzifikátem, a žalobkyně nikdy žákyní této školy nebyla. Tato skutečnost vyplynula i z výsledku žalobkyně správním orgánem prvního stupně. Následně správní orgán prvního stupně obdržel dne 11. 11. 2021 vyjádření žalobkyně k podkladům, v němž uvedla, že potvrzení o studiu, které se nezakládalo na pravdě, předložila z mladické nerozvážnosti a velmi toho lituje. Ve vyjádření uvedla rovněž, že je studentkou gymnázia v Dubí, školu pravidelně navštěvuje a je vzornou studentkou, přičemž současně předložila potvrzení o studiu na gymnázium.
11. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím č. j. OAM-10862-21/DP-2020 ze dne 12. 1. 2022 zamítl žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a platnost povolení nebyla dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců prodloužena, neboť žalobkyně se dopustila obcházení zákona s cílem získat toto povolení. V odůvodnění Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobkyně byla povinna vzhledem ke svému věku prokázat svou nezaopatřenost. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobkyně předložila falzifikát potvrzení o studiu.
12. Ministerstvo vnitra se dále zabývalo přiměřeností napadeného rozhodnutí. Uvedlo, že tímto rozhodnutím se žalobkyni nezakazuje další pobyt na území. Žalobkyně pobývá na území teprve od 25. 11. 2019, jedná se o první prodloužení. Žalobkyni je nyní 19 let, doba strávená na území je minimální, na území nikdy nepracovala, vše financují rodiče. Žalobkyně uvedla, že se pohybuje ve vietnamské komunitě, s Čechy komunikuje málo. K rodinným příslušníkům ve Vietnamu uvedla, že tam má prarodiče. Prohlášení ohledně smrti prarodičů rodiči žalobkyně považuje Ministerstvo vnitra za účelové a zpochybňující jejich prohlášení. Matka a bratr mají na území povolen pobyt teprve od roku 2020 (11. 3. 2020 a 30. 11. 2020). Rodina může žalobkyni navštěvovat na území domovského státu nebo odcestovat spolu s žalobkyní. Nikdo z nich nedisponuje trvalým pobytem. K závažnosti a druhu protiprávního jednání Ministerstvo vnitra uvedlo, že obcházení zákona se žalobkyně dopustila při prvním prodloužení. Při realizovaném výsledku uváděla, že je studentkou inkriminované školy, čímž vypovídala v rozporu s poučením. Žalobkyně je zdravá (nikdy neuváděla opak), v Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

produktivním věku. Na území nemá žádné kulturní a společenské vazby. Rodiče mohou podporovat žalobkyni i na území domovského státu. Skutečnost, že žalobkyně v současnosti studuje na gymnáziu, nic nemění na tom, že se prokazatelně dopustila obcházení zákona.

13. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, v němž mimo jiné namítala, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil aktuální potvrzení o jejím studiu, z něhož vyplývá nezaopatřenost žalobkyně. Kromě toho nesouhlasila s důvodem, podle kterého Ministerstvo vnitra zamítlo její žádost, neboť v zákoně je uvedeno, že se jedná zejména o účelově uzavřené manželství nebo účelové prohlášení souhlasu k určení otcovství. Má za to, že předložení nepravého potvrzení nelze postavit na rovinu účelově uzavřeného manželství. Žalobkyně zdůraznila, že stále plnila účel pobytu, tj. sloučení rodiny. Má též za to, že Ministerstvo vnitra v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a judikaturou ESLP nedostatečně zkoumalo dopad do života ostatních rodinných příslušníků, tj. rodičů a nezletilého bratra. Též získání povolení pobytu v ČR z Vietnamu je podle žalobkyně problematické. Žalobkyně proto navrhl, aby žalovaná napadené rozhodnutí zrušila a vrátila věc k novému projednání.
14. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k nezaopatřenosti žalobkyně ve smyslu § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců uvedla, že žalobkyně doložila falzifikát potvrzení o studiu ze dne 11. 11. 2020, dále během výslechu uvedla, že je připravena předložit vysvědčení z dané školy, kterým nemohla disponovat. Žalovaná připustila, že Ministerstvo vnitra mohlo při zamítnutí žádosti postupovat též dle ustanovení § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, který výslovně řeší předložení padělaných nebo pozměněných listin. Žalovaná též upozornila, že i v tomto případě správní orgán zkoumá přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. S námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Ministerstva vnitra se žalovaná neztotožnila. Pokud jde o rodinné vazby a finanční zajištění žalobkyně rodiči, tyto žalovaná shodně s Ministerstvem vnitra nepopírá, avšak má za to, že výslech rodičů žalobkyně by nemohl přispět k objasnění věci. Žalovaná shodně s Ministerstvem vnitra má za to, že zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nebude nepřiměřený (vzhledem k okolnostem uvedeným výše v bodu 7. tohoto rozsudku).
15. Podle § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže zjistí, že náležitosti předložené k žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jsou padělané anebo pozměněné nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti, a podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

18. Ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující institut povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny transponují do českého právního řádu rámcovou právní úpravu obsaženou na úrovni unijního práva, konkrétně směrnici Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, která je založena na právu na rodinný život jako základní hodnotě a v jejímž světle je třeba ustanovení zákona o pobytu cizinců interpretovat. Směrnice současně odkazuje na níže uvedený čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
19. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „EÚLP“) *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
20. Podle čl. 8 odst. 2 EÚLP *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
21. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k následujícím závěrům:
22. Soud má za to, že nesprávná aplikace § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců správním orgánem prvního stupně namísto skutkovému stavu věci odpovídajícímu ustanovení § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců nemá na věcný výsledek správního řízení vliv. V tomto ohledu se ztotožnil soud se stanoviskem žalované, že v obou případech je zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Proto v tomto bodu žalobu žalobkyně opodstatněnou neshledal.
23. Opodstatněnou však soud shledal námitku, že žalovaná se nevěnovala posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve vztahu k jí uváděnému studiu na Gymnáziu v Dubí v době rozhodnutí. Žalovaná pouze konstatovala, že studium žalobkyně na gymnáziu v době rozhodnutí nic nemění na tom, že se prokazatelně dopustila obcházení zákona. Soud má za to, že správní orgán má ve věcech pobytu cizinců vždy zvažovat právo na soukromý a rodinný život cizince v poměru s oprávněným zájmem státu na dodržování jeho právních předpisů, zde konkrétně s porušením povinnosti podat pravdivé náležitosti k žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti povolení k pobytu (§ 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců). V nyní soudem posuzované věci však správní orgány na zhodnocení významu proti sobě stojících shora uvedených legitimních zájmů a na úvahu, kterému z nich v této konkrétní věci dát přednost, rezignovaly.
24. Soud rovněž považuje za důvodnou námitku žalobkyně, že správní orgány se nezabývaly dopadem rozhodnutí do života jejího nezletilého bratra. V této souvislosti je třeba zde zmínit čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), podle něhož platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými, nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Opět je zde třeba, aby správní orgány zvažovaly i zájem na ochraně dítěte, tedy hrozící újmu přetrháním vazeb žalobkyně a jejího nezletilého bratra, který na území pobývá na základě samostatného bytového oprávnění, v poměru s oprávněným zájmem státu na dodržování imigračních pravidel.
25. Soud dodává, že ve shora uvedeném považuje za příléhavý odkaz žalobkyně například na odůvodnění rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35 a ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 68/2012 – 39, z nichž při svých úvahách vycházel.

26. Soud tudíž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.), a to aniž by nařizoval jednání (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).
27. V dalším řízení žalovaná při posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve vztahu k porušení imigračních pravidel z její strany vezme v úvahu všechna kritéria vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, na niž Nejvyšší správní soud navazuje.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a přiznal úspěšné žalobkyni náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši 15 306,50 Kč jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudním poplatkem za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, dvěma odměnami zástupce žalobkyně za dva úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), jednou odměnou zástupce žalobkyně ve výši 1 550 (§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a třemi náhradami hotových výdajů zástupce žalobkyně po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.). K nákladům řízení je dále třeba přičíst i částku 2 656,50 Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést (§ 64 s. ř. s., § 137 odst. 1, 3 o. s. ř.). Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobkyně (§ 64 s. ř. s., § 149 odst. 1 o. s. ř.) ve lhůtě, kterou soud stanovil (§ 64 s. ř. s., § 160 odst. 1 o. s. ř.) tak, aby žalovaná byla s ohledem na svoji povahu a vnitřní uspořádání schopna splnit platební povinnost dobrovolně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. července 2022

JUDr. Jitka Válková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.